

Plimbare....

— Schiță —

Domnul, cu pălăria în cap și cu bastonul în mână, se plimbă nerăbdător prin odaie. Doamna, îmbrăcată pentru stradă, pe un scaun înaintea oglinzii, e foarte ocupată.

Domnul începe să piardă răbdarea.

— Mai ai mult ?

— Știu că n'am să es ca o slugă pe stradă.

— Nu, dar e târziu....

— Se vede că iar vrei să faci scandal.

— Nici un scandal, dragă, dar așa dori să ne înturnăm mai devreme, căci știi că am treabă.

— Da, ești grozav de ocupat !

Și de ciudă, Doamna se dădu cu pudră, bine, bine.

— Opt ciasuri de birou zilnic, cred că-i de ajuns.

— Acuși nu mai merg, îi răspunde Doamna, innegrind o periută.

Și Domnul, văzind că mai este încă treabă, își scoate pălăria și lungindu-se pe un pat, zice :

— Când îi fi gata, să-mi spui.

— Până nu-i spune o mojiție nu 'te lași.

Doamna, după ce și-a lucrat figura cum se cuvine și și-a așezat părul în toate amănunțimile lui, s'a ridicat deodată, s'a uitat în oglindă de foarte de aproape, apoi mai de departe, întâiu în față, apoi în profil, în urmă pe la spate, ridicând în sus o oglindă mică, apoi iar în față, după care și-a așezat pălăria. Apoi Doamna și-a făcut o mică operație la buze și deodată Domnului i s'a părut că-l strimbă prin oglindă, dar nu, i se păruse, Doamna se uită la dinți, întâiu de aproape, apoi mai de departe.

— Haide, îi zise Doamna, plină de dispreț.

Domnul se scoală, își pune pălăria și-și ia iar bastonul.

Dar Doamna caută ceva: a umblat pe după tualetă, a tras un săltar, a deschis un dulap, s'a suit pe-un scaun, a umblat într'o cutie, a tras alt săltar, a desfăcut un pat, apoi soneria a sbirniit înfuriată.

— Pachița ce mi-ai făcut mânușile *de la locul lor* ?

— Care mânuși, Duducă, eu umblu cu mânușile matale ? întreabă Pachița cam supărată.

— Să nu fii impertinentă !

Și Pachița, pentru a nu fi impertinentă, a răscolit prin pat, a tras un săltar, a umblat prin cutie, s'a suit pe scaun, a deschis dulapul, a tras alt săltar, a bojbăit pe după tualetă, apoi după această percheziție, a declarat :

— Nu-s, Duducă.

— Odată vreau să es și eu la plimbare și nici atunci n'am parte, zice Duduca, aruncînd niște ochi grozavi Domnului, iar cătră Pachița :

— Ia caută-le sub pat.

— Acolo-i locul lor ? întreabă Doamna.

— Te postesc să nu fii mojiu.

Pachița, scurtă și groasă, se băgă cum putu pe sub pat și măturînd cu mâinile pe jos, declără de-acolo :

— Nu s, Duducă.

Domnul, care-și începuse iar plimbarea, trage un săltar de la dulapașul de noapte, dar Doamna răcnește :

— Ai nebunit de le cauți acolo ?

Pachița eși de sub pat.

Dar Doamna de odată își aduce aminte de ceva, trece repede printr'o odaie, apoi printr'a doua, iar în a treia se duce glonț la o masă din mijloc, de unde se întoarce cu un *molotol-cemișiu*.

— Haide, zise Doamna, plină de dispreț.

Domnul și Doamna plecară la plimbare. Eșiră din ogradă, dar chiar la poartă niște glod, din pricina ploii ce căzuse mai ieri.

Doamna o ia pe ici, dă pe dincolo, dar nu era chip de trecut, fără primejdie, măcar că își ridicase rochia sus, de se vedeau colțunii *à jour*.

— Ia-mă în brațe și mă trece, zice Doamna, tot cam furioasă.

Domnul, se uită îngrijat de jur împrejur și nevăzînd pe nimeni, o ia în brațe icnînd și o debarcă de cealaltă parte, trăgîndu-și sufletul.

— Cică-i bărbat aista... îi mulțamește Doamna.

Pornesc înaintea.

— Ia ține-mi cortelul.

Domnul ia cortelul.

— Ia ține-mi și rochia.

Domnul apucă rochia de coadă.

Și'n vreme ce Doamna mergea înaintea, punîndu-și mânușile, Domnul, ținînd coada Doamnei, părea un anagnost, în urma unui viădică.

De îndată ce au eșit în stradă, Doamna a devenit zimbitoare, s'a apropiat și a luat brațul Domnului și amîndoi, săltînd ușor, mergeau la plimbare.

Vreamea e într'amurg și luna lui Iunie foarte frumoasă.

Dar cum treceau pe lângă o grădină cu flori, Doamna își exprimă o dorință :

— Ia du-te și adă-mi un trandafir.

Domnul se uită neștiind cum ar putea îndeplini aceasta și făcînd o mimică semnificativă, Doamna îl întreabă ținîndu-l de braț :

— Ce ești chior, nu vezi ? Și-i arată în spre trandafirii, care stăteau lângă bețele lor boite.

— De la Madam' Petrescu ? întreabă Domnul mirat,—dar n'o știu să vîndă, iar de cunoscut n'o cunosc.

Doamna nu știu cum să-și arăte disprețul pentru atita prostie.

— Eu te trimet să cumperi ?

— Altmintrelea cum....? Și Domnul păru cu adevărat încurcat.

— Să te duci să iei.

— Să fur ? întreabă cu spaimă Domnul.

— Asta se cheamă furat, cînd grădina-i plină de trandafiri ?

— Dragă, asta nu-i un rezon, căci și ograda semeci e plină de găini, și nu urmează că...

— D'apoi în mojiții, cine te mai întrece !

Și Doamna, supărată că n'a putut să-și pue în piept un trandafir de la Madam' Petrescu, a strîns cam tare brațul Domnului, mergînd alături și săltînd ușor.—Lumea trece în colo și'n coace.—Doamna are acum o față zimbitoare, Domnul una cam posomorită.

O păreche trecu pe lângă dinșii. Domnul își scoate pălăria adînc, iar celălalt răspunde tot asemenea. Doamna se face foc, vroid un moment chiar să lese brațul, dar își ia repede de samă.

— Ți-am spus de-atîtea ori, îi scandează Doamna, că atunci cînd ești cu mine la plimbare, să aștepti să te salute pe tine întăiu. Cînd îi fi singur, n'ai decit să săruți mina la toată lumea, dar cînd îi fi cu mine, nu-ți permit să mă insulti.

Apoi cu descurajare :

— Dar ce pot să aștept eu de la tine, cînd tat'to și măta au sărutat minile, toată viața lor !

— Ce te legi de părinți, care nu ți-au făcut nimica și-s morți de-atita vreme ? zice Domnul.

— Doamne, în ce familie m'am băgat, zice Doamna rîdînd ochii spre cer și ținînd brațul Domnului.—Par'că văd și pe sor'ta de la Vaslui, ni, ni, ni, ni.... și Doamna strimbă pe sora de la Vaslui, pe care par'că o vedea.

— Ce ai cu dînsa ? întreabă Domnul, care de ciudă se desfăcu un moment de brațul Doamnei, supărat fiindcă-i strîmbase pe sora din Vaslui.

Un domn gros, trecu printre dinșii, pe-o parte.

— Bine, imbecilule, lași pe toți jidanii să treacă printre noi ? zice Doamna, ne mai știind ce să facă de minie.

— Dragă, Domnul Carabăţ nu-i jidan.

Intr'adevăr, era Domnul Carabăţ care trecuse.

Doamna luă iarăşi braţul bărbatului, căci lumea trecea la deal şi la vale, şi după ce s'au lipit unul de altul, au început să salte uşor.

Doamna, într'un tirziu, declară :

— Haidem la cofetărie.

Merseră la cofetărie şi după comandă, un băet li puse dinainte o farfurie cu prăjituri.

Doamna alege una, o muşcă, se strîmbă şi o pune jos ; alege alta, o muşcă, se strîmbă şi o pune jos iar lângă celelalte ; alege a treia, o muşcă, îi place şi o mîinîcă cu poftă, lingîndu-şi buzele de crema cea albă, rămasă ca un privaz subţire prin jurul gurii.

— Ce au prăjiturile acestea, de le-ai pus la loc ? întrebă Domnul, venindu-i în minte *socoteala*. Păcat de marfa omului, sfîrşi el.

— N'am să mîinîc toate porcăriile, declară solemn Doamna.

— Toată lumea spune că aici sînt foarte bune prăjituri, adaugă Domnul liniştit.

— Par'că tu ştii ce i o prăjitură bună, adaugă Doamna liniştită.

Dar Domnul, *pentru a nu strica marfa omului*, mîncă el amîndouă..... porcăriile.

În vremea aceasta, un ţigan cînta o romanţă, căscînd o gură cit toate zilele şi dîndu-şi ochii peste cap, drăngănînd, din cînd în cînd, din chitara pe care o ţinea peste pîntecele lui, eşit ad-hoc înnainte. Apoi, lăsîndu-şi instrumentul de tortură jos, veni cu o farfurie, pe care i-o băgă sub nasul Domnului, care lăsă o monedă pe şervetul dintr'însa.

— Cit i-ai dat ? întrebă închizitoarea.

— Cinci bani, declară Domnul.

— Atîta rău să fie. De sigur că te-ai ruşinat şi de din-sul. De ce nu i-ai sărutat mîna ?

Şi Doamna, tocmai cînd era să-şi aducă aminte de tatăl şi de mama, ba poate şi de sora cea din Vaslui, fu întreruptă de un «*Bonsoir, ma chère, bonsoir !*»

Şi o doamnă însoţită şi ea de Domnul ei, ea foarte în-naltă, el foarte scurt, veni întins la masa lor.

— Ce mai faceţi ? întrebă părechea a doua pe cea dintăiu, pecînd Domnul numărul 1 se sculase pentru a face loc Doamnei numărul 2.

— Bine, dragă, îmi era chiar dor să te văd, am mai eşit o leacă la plimbare să mai eie puţin aer şi *bietul Nicu*, căci după opt ceasuri de birou are şi el nevoie de repaus.

Şi Doamna noastră făcu «*lui bietu Nicu*» nişte ochi dulci, dulci de tot, ca şi crema pe care mai adînioarea o mîncase, lingîndu-şi buzele. Domnul Nicu însă stătea o leacă cam posomorit, gîndindu-se la ceva străin şi din potrivă. Doamnele au vorbit una cu alta, Domnii au vorbit unul cu altul, au as-

cultat toți muzica, Domnii au dat la chetă, apoi părechea număr 2 s'a sculat să plece, iar numărul 1 a mai rămas.

Fața Doamnei fu încrunțată la moment.

— Bine, măi moșicule, se poate să mă faci de ris în lume, să stai toată sara bosumflat, pentru ca să creadă lumea cine știe ce de noi?

Și Doamnei iar îi veni să se lege de ramura ascendentă, precum și de cea colaterală din Vaslui.

Plătiră și plecară.

Doamna, apucă iarăși brațul Domnului, într'un chip cam energetic, în cit bietul Nicu a făcut un pas greșit în lături, după care i-a declarat scurt: «Dintr'o familie ca a ta ce poate să iasă alta».

Și Doamna se depărtă de Domnul, tare de tot, așa că Domnul Carabăț ar fi putut trece acum, în toată voia, printre dinșii.

Domnul și Doamna au sosit acasă. Doamna s'a dus de-a dreptul la oglindă, și-a așezat părul, și-a privit fața, apoi profilul, întâiu de departe, apoi mai de aproape, s'a uitat la dinți, întâiu de aproape, apoi mai de departe, a ridicat iar oglinda cea mică, după care și-a scos pălăria.

Doamna s'a culcat cu fața la apus, Domnul cu fața la răsărit.

Noapte bună!

D. D. Pătrășcanu

